

Traian Dima

Alin Sorin Nicolescu

Drept penal. Partea generală

Ediția a 4-a, revăzută și adăugită

Editura
Stamangiu
2023

Subsecțiunea a II-a. Amânarea aplicării pedepsei

§1. Observații preliminare

Amânarea aplicării pedepsei este o instituție juridico-penală nouă, prevăzută de Codul penal. Introducerea acesteia în legea penală română a constituit rezolvarea unei probleme resimțite de mult timp în dreptul penal al statelor membre ale Uniunii Europene, și anume lipsa unei alternative la aplicarea pedepsei închisorii^[1].

Spre deosebire de renunțarea la aplicarea pedepsei, în cazul amânării aplicării pedepsei, instanța stabilește durata sau cuantumul pedepsei, realizând, astfel, procesul de individualizare conform art. 74 C. pen.^[2]

Dispensa de execuție a pedepsei privative de libertate sau a amenzii pe o durată a unui termen de supraveghere de cel mult 2 ani reprezintă, ca și în cazul renunțării la aplicarea pedepsei, o favoare făcută de legiuitor infractorului primar. Motivele pentru care legiuitorul face o asemenea favoare sunt aceleași ca și în cazul renunțării la aplicarea pedepsei.

Noul Cod penal reglementează pentru prima oară în legislația noastră penală și instituția amânării executării pedepsei, cu toate că în alte țări^[3] aceasta funcționează de mai mult timp ca un substitut la pedepsele privative de libertate.

Instituția amânării aplicării pedepsei presupune lăsarea infractorului în stare de libertate pe o anumită perioadă de timp numită **termen de supraveghere**, interval în care serviciul de probațiune este obligat să se ocupe în mod constant cu supravegherea **conduitei infractorului**.

Spre deosebire de instituția renunțării la aplicarea pedepsei, când pedeapsa nu este încă stabilită, în cazul amânării, pedeapsa este stabilită, însă punerea în executare este amânată.

În practica judiciară s-a decis că instituția amânării aplicării pedepsei este incompatibilă cu pronunțarea unei soluții de condamnare și, în consecință, în cazul în care reține incidența dispozițiilor art. 83 C. pen., instanța nu pronunță o soluție de condamnare, ci stabilește pedeapsa și dispune amânarea aplicării acesteia^[4].

Așa cum s-a subliniat în doctrină^[5], această prerogativă acordată de legiuitor instanței de judecată de a stabili o pedeapsă pentru o persoană vinovată de săvârșirea unei infracțiuni și apoi de a amâna aplicarea acesteia, creează posibilitatea ca pedeapsa să nu se execute în mod provizoriu, iar în condițiile prevăzute de lege să nu se mai execute definitiv^[6], dacă în termenul de supraveghere sunt îndeplinite toate obligațiile privind resocializarea celui condamnat.

Față de instituția renunțării la aplicarea pedepsei, unde infractorul nu este supus niciunei restricții, în cazul amânării aplicării pedepsei, infractorului îi este supravegheată conduita pe o perioadă determinată **denumită termen de supraveghere**. Pe perioada termenului de supraveghere, condamnatul trebuie să

[1] I. PASCU, *op. cit.*, p. 496.

[2] C. MITRACHE, *op. cit.*, p. 468.

[3] Ca de pildă, Italia, Germania, Marea Britanie, Ungaria, Finlanda.

[4] I.C.C.J., s. pen., dec. nr. 27/RC din 22.01.2015, în Dreptul nr. 2/2016, p. 176.

[5] I. CHIȘ, *Comentariu în Noul Cod penal comentat, op. cit.*, p. 515.

[6] Este scopul urmărit de legiuitor prin introducerea acestei instituții.

respecte anumite măsuri de supraveghere, prin intermediul cărora autoritatea publică exercită controlul asupra sa, dar să îndeplinească și anumite obligații stabilite de instanță. Amânarea aplicării pedepsei nu trebuie confundată cu instituția de drept procesual penal a amânării executării pedepsei, în baza căreia, pentru motive anume prevăzute de lege, instanța poate amâna pentru intervale scurte de timp executarea pedepsei.

Cât privește natura juridică a instituției amânării pedepsei, aceasta este o nouă modalitate de individualizare a pedepsei și poate fi aplicată de instanța de judecată atunci când scopul pedepsei poate fi atins fără executarea acesteia^[1].

§2. Condițiile amânării aplicării pedepsei

Din conținutul art. 83 C. pen., care reprezintă sediul materiei, rezultă că trebuie îndeplinite anumite condiții, dintre care unele pozitive, iar altele negative, pentru aplicarea acestei instituții.

2.1. Condițiile pozitive care permit dispunerea de către instanță a măsurii amânării aplicării pedepsei

Aceste condiții sunt următoarele:

a) pedeapsa stabilită de instanță pentru infractor în cazul săvârșirii unei singure infracțiuni sau a unui concurs de infracțiuni să fie închisoarea de cel mult 2 ani sau amendă. Legea prevede că pedeapsa stabilită de cel mult 2 ani închisoare poate fi și rezultatul judecării unui concurs de infracțiuni.

Ce se întâmplă în situația în care o persoană comite două infracțiuni concurente, una sancționată de instanță cu închisoarea de până la doi ani, iar pentru cealaltă, instanța aplică o pedeapsă cu zile amendă, și sunt îndeplinite condițiile amânării aplicării pedepsei închisorii. Poate dispune instanța amânarea aplicării pedepsei închisorii în condițiile în care există și condamnarea la pedeapsa zilelor amendă? În opinia noastră răspunsul este afirmativ, deoarece, din întreaga reglementare a acestei instituții, nu rezultă posibilitatea ca instanța să dispună amânarea aplicării pedepsei închisorii, iar amenda să fie executată. Și în doctrină s-a exprimat, în mod unanim, punctul de vedere că instanța va putea dispune amânarea aplicării pedepsei închisorii, deoarece sunt îndeplinite condițiile legale, și anume condiția ca închisoarea să nu depășească 2 ani, iar amenda, având un plafon prestabilit, nu reprezintă un impediment, indiferent de quantum^[2].

b) infractorul nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii, cu excepția cazurilor prevăzute în art. 42 lit. a) și b) sau pentru care a intervenit reabilitarea ori s-a împlinit termenul de reabilitare. Din reglementare rezultă că această condiție este îndeplinită în ipoteza în care infractorul a suferit

^[1] În același sens, I. CHIȘ, *Comentariu în Noul Cod penal comentat, op. cit.*, p. 516, și C. SIMA, *Comentariu în Explicații preliminare ale noului Cod penal, op. cit.*, vol. II, p. 169.

^[2] A. RIȘNIȚĂ, I. CURT, *op. cit.*, p. 148.

anterior o condamnare la pedeapsa amenzii. Legea cere ca el să nu mai fi suferit o condamnare la pedeapsa închisorii.

Condiția este îndeplinită totuși și în ipoteza în care condamnarea anterioară la pedeapsa închisorii a vizat o infracțiune care a fost dezincriminată ori a fost amnistiată. Evident că această condiție este îndeplinită dacă pentru condamnarea sau condamnările anterioare a intervenit reabilitarea sau în privința cărora a fost împlinit termenul de reabilitare.

c) infractorul și-a manifestat acordul de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității. Această condiție se impune, deoarece, fără acordul său, nu poate fi obligat să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității. Dându-și acordul, munca neremunerată în folosul comunității nu mai apare ca o supunere la muncă forțată, care este interzisă prin convențiile internaționale. Dacă infractorul nu-și dă acordul pentru prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității, instanța constată că nu sunt îndeplinite toate condițiile cerute de art. 83 C. pen. și va dispune executarea pedepsei, afară de cazul în care, având în vedere starea de sănătate, persoana nu poate presta munca.

d) aprecierea instanței că aplicarea imediată a unei pedepse nu este necesară, dar se impune supravegherea conduitei inculpatului pentru o perioadă determinată. Această condiție este foarte importantă în vederea amânării aplicării pedepsei. Degeaba sunt îndeplinite toate celelalte condiții dacă instanța apreciază că, în raport cu persoana infractorului și necesitățile de îndreptare ale acestuia, măsură amânării aplicării pedepsei ar fi inoportună. Într-adevăr, din reglementarea art. 83 C. pen. rezultă că dispunerea amânării aplicării pedepsei este facultativă pentru instanță. Deci, amânarea aplicării pedepsei în condițiile prevăzute de lege nu este un drept al infractorului, ci o facultate a instanței.

Aprecierea instanței se formează în raport cu persoana infractorului, de conduita avută anterior săvârșirii infracțiunii, de eforturile depuse de acesta pentru înlăturarea sau diminuarea consecințelor infracțiunii, precum și de posibilitățile sale de îndreptare.

2.2. Condițiile negative în prezența cărora nu este posibilă incidența instituției amânării aplicării pedepsei

Condițiile negative se desprind din prevederile art. 83 alin. (2) C. pen. și sunt următoarele:

a) pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este închisoarea de 7 ani sau mai mare. Această condiție presupune ca infractorul, potențial beneficiar al instituției amânării aplicării pedepsei, să nu fi comis o infracțiune pentru care legea să prevadă pedeapsa închisorii de 7 ani sau mai mare. Cu privire la quantumul unei condamnări la pedeapsa amenzii, legiuitorul nu face nicio referire. În tăcerea legii, înseamnă că o persoană condamnată la pedeapsa amenzii, indiferent de quantum, beneficiază de instituția amânării aplicării pedepsei, bineînțeles, dacă îndeplinește toate celelalte condiții impuse de legiuitor cu privire la trecutul judiciar al său și la comportament.

Faptul că legiuitorul a pus bariera de până la 7 ani închisoare (exclusiv) maximul prevăzut de lege pentru infracțiunea săvârșită denotă că el a avut în vedere

o plajă mai largă de infracțiuni la care să poată fi incidentă instituția amânării aplicării pedepsei.

În opinia noastră, pedeapsa de până la 7 ani închisoare (subliniem că exclusiv pentru a nu crea confuzie) este pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită fapt consumat, și nu ca urmare a aplicării unor dispoziții legale referitoare la reducerea pedepsei.

Stabilind imposibilitatea amânării aplicării pedepsei în situația în care pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este „șapte ani sau mai mare”, legiuitorul român a limitat capacitatea de aplicare a acestei instituții, deoarece limitele de pedeapsă stabilite în noul Cod penal pentru majoritatea infracțiunilor de gravitate redusă, spre medie, sunt de la 2 la 7 ani. De aceea, în doctrină, s-a propus *de lege ferenda* modificarea neîntârziată a art. 83 alin. (2) C. pen., astfel încât amânarea aplicării pedepsei să se poate aplica și în cazul infracțiunilor care au un maxim special de exact șapte ani^[1].

b) infractorul, după săvârșirea infracțiunii, s-a sustras de la urmărire penală ori judecată. Această condiție vizează comportarea infractorului după săvârșirea infracțiunii, în cele două faze ale procesului penal.

Amânarea aplicării pedepsei fiind o favoare pentru infractor și o facultate pentru instanță, acesta trebuie să o merite. Or, dacă infractorul s-a sustras urmăririi penale sau judecării prin diferite tertipuri, înseamnă că are o atitudine negativă și sfidătoare la adresa organelor judiciare, motiv pentru care, îndeplinind această condiție negativă, instanța nu va dispune amânarea aplicării pedepsei. Practica judecătorească ne oferă exemple din care rezultă că unii infractori, după ce săvârșesc o infracțiune, nu se prezintă la cercetări la solicitarea organelor de urmărire penală, se ascund ori părăsesc țara pentru a nu fi prinși și cercetați. Ulterior, fiind prinși și cercetați, ei nu vor putea beneficia de instituția amânării aplicării pedepsei, tocmai datorită acestui comportament negativ avut în faza de urmărire penală sau de judecată. Instanța nu va putea trece cu vederea acest comportament, deoarece nu mai are niciun temei să aprecieze că aplicarea pedepsei nu ar mai fi necesară. Dimpotrivă, își poate crea convingerea că aplicarea pedepsei este necesară.

c) infractorul atât în faza de urmărire penală, cât și de judecată, a încercat să zădărnicească aflarea adevărului. Deși știe că trebuie să aibă o atitudine cooperantă cu organele judiciare pentru aflarea adevărului în cauză și tragerea la răspundere penală a celor vinovați, infractorul are un comportament contrariu, prin care îngreunează cercetările. Astfel, nu-și recunoaște fapta de care este învinuit, dă declarații în urma cărora pune organele de urmărire penală pe piste false în instrumentarea dosarului, încearcă să dea vina pe alte persoane, sau ascunde probele. Această comportare îi va dăuna infractorului, deoarece instanța, luând act de toate acestea, nu va putea dispune soluția amânării aplicării pedepsei, deoarece infractorul nu îndeplinește condițiile legale cerute de art. 83 C. pen.

d) infractorul a zădărnicit identificarea coautorilor ori a celorlalți participanți. În numeroase situații, infracțiunile sunt săvârșite în participație penală, iar infractorul care este prins nu vrea să-i facă cunoscuți organului de cercetare

[1] A. RIȘNIȚĂ, I. CURT, *op. cit.*, p. 152.

penală și pe ceilalți participanți pentru a fi trași la răspundere penală. Infractorul preferă să-și ia singur asupra lui săvârșirea faptei și să nu ajute organul de cercetare la prinderea celorlalți participanți. Această atitudine negativă din comportamentul infractorului va face ca în ipoteza în care toate celelalte condiții sunt îndeplinite să nu poată beneficia de instituția amânării aplicării pedepsei.

§3. Amânarea aplicării pedepsei și amenda care însoțește pedeapsa închisorii

Prin dispozițiile art. 83 alin. (3) C. pen. este reglementată o situație mai specială, și anume situația în care un inculpat este condamnat atât la pedeapsa închisorii, cât și la pedeapsa amenzii ce însoțește pedeapsa închisorii. Astfel, este posibil ca un infractor să săvârșească o infracțiune prin care a urmărit să obțină un folos patrimonial și instanța să-i stabilească pentru acea infracțiune o pedeapsă de 2 ani închisoare, dar să-i stabilească și o pedeapsă cu amenda în condițiile prevăzute de art. 62 C. pen.

În cauză, fiind îndeplinite condițiile prevăzute în art. 83 C. pen., instanța dispune amânarea pedepsei de 2 ani, însă se pune întrebarea cum se va proceda cu amenda, adică o va executa imediat, într-un anumit termen sau va dispune și amânarea aplicării amenzii stabilite. Această situație este reglementată prin dispozițiile alin. (3) ale art. 83 C. pen. Astfel, „amânarea aplicării pedepsei închisorii atrage și amânarea aplicării amenzii care însoțește pedeapsa închisorii în condițiile art. 62 C. pen.”.

Rezultă din această reglementare că amenda stabilită va avea aceeași soartă cu cea a închisorii, respectiv aplicarea ei va fi amânată pe toată perioada cât și pedeapsa închisorii este amânată.

Instituția amânării aplicării pedepsei este incidentă în cazul prevăzut de art. 378 alin. (5) C. pen. (abandonul de familie), chiar dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege, cât și în cazul infracțiunii de împiedicare a accesului la învățământul general obligatoriu, în ipoteza prevăzută de art. 380 alin. (3) C. pen.

§4. Motivarea amânării aplicării pedepsei

Potrivit art. 83 alin. (4) C. pen., instanța este obligată să arate în considerentele hotărârii motivele care au determinat amânarea aplicării pedepsei. În acest sens, în art. 404 alin. (3) C. proc. pen. se prevede că atunci când instanța dispune amânarea aplicării pedepsei, în dispozitivul hotărârii **se menționează pedeapsa stabilită a cărei aplicare se amână, precum și măsurile de supraveghere și obligațiile, prevăzute la art. 85 alin. (1) și (2) C. pen., pe care trebuie să le respecte inculpatul**, se pun în vedere acestuia consecințele nerespectării lor și ale săvârșirii de noi infracțiuni, iar dacă a impus obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, se menționează două entități din comunitate unde urmează a se executa această obligație, după consultarea listei privind posibilitățile concrete de executare existente la nivelul fiecărui serviciu de probațiune. Consilierul de probațiune, pe baza evaluării inițiale, va decide în care

din cele două instituții din comunitate menționate în hotărârea judecătorească urmează a se executa obligația și tipul de activitate și îndrumarea minorului.

Per a contrario, atât din prevederile art. 83 alin. (4) C. pen., cât și din cele ale art. 404 alin. (3) C. proc. pen. rezultă că instanța nu trebuie să motiveze neaplicarea în cauză a instituției amânării aplicării pedepsei. Aceasta se explică prin aceea că aplicarea instituției „amânării aplicării pedepsei” nu este obligatorie pentru instanță, chiar dacă în cauză sunt îndeplinite formal condițiile prevăzute de lege și nu este nici un drept al inculpatului, ci numai o vocație.

Instanța, pe lângă motivarea hotărârii de amânarea aplicării pedepsei, în conținutul expunerii din cuprinsul hotărârii trebuie să motiveze, conform art. 403 C. proc. pen. și soluționarea laturii penale a cauzei, arătând în ce a constat fapta și vinovăția infractorului, dar și probele administrate.

În cuprinsul hotărârii judecătorești, în dispozitiv, instanța, când dispune amânarea aplicării pedepsei, trebuie să facă mențiuni și cu privire la atenționarea infractorului. Astfel, potrivit art. 83 alin. (4) C. pen., instanța trebuie să procedeze la **atenționarea** infractorului asupra conduitei sale viitoare și a consecințelor la care se expune dacă va mai comite infracțiuni sau nu va respecta măsurile de supraveghere ori nu va executa obligațiile ce-i revin pe durata termenului de supraveghere.

Este interesant de subliniat că, dacă în cazul instituției renunțării la aplicarea pedepsei instanța aplică un **avertisment**, constând în prezentarea motivelor de fapt care au determinat renunțarea la aplicarea pedepsei și atenționarea infractorului asupra conduitei sale viitoare, în cazul instituției amânării aplicării pedepsei, instanța procedează doar la **atenționarea** acestuia asupra conduitei sale viitoare.

În doctrină s-a apreciat că „atenționarea are un conținut mai sever decât avertismentul, deoarece instanța trebuie să atragă atenția și asupra consecințelor la care se expune infractorul dacă nu va respecta măsurile de supraveghere ori nu va executa obligațiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere”^[1].

§5. Termenul de supraveghere

Instituția amânării aplicării pedepsei, spre deosebire de instituția renunțării la aplicarea pedepsei, este corelată de legiuitor cu un termen de supraveghere în care infractorul trebuie să probeze o comportare bună și să respecte măsurile de supraveghere prevăzute de lege și obligațiile impuse de instanță pe toată această perioadă. Impunerea unor măsuri de supraveghere și executarea unor obligații stabilite de instanță sunt și ele elemente care deosebesc cele două instituții introduse de legiuitor în materia individualizării judiciare a pedepsei.

Potrivit art. 84 C. pen., termenul de supraveghere este de 2 ani. El se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei. Pe durata acestui termen, legea prevede că inculpatul este supus unor măsuri de supraveghere stabilite de legiuitor, dar și executării unor obligații stabilite de instanță, obligații care sunt prevăzute de același legiuitor.

Îndeplinind măsurile de supraveghere, dar și obligațiile impuse de instanță pe durata de supraveghere, fără nicio abatere, infractorul dovedește că este hotărât

[1] I. CHIȘ, Comentariu în *Noul Cod penal comentat, op. cit.*, p. 518.

să-și îndrepte comportarea în societate, și că a înțeles mesajul trimis de judecător prin atenționarea făcută.

§6. Măsurile de supraveghere și obligațiile impuse de instanță

6.1. Măsurile de supraveghere

Pe durata termenului de supraveghere, conform art. 85 alin. (1) C. pen., persoana față de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei trebuie să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la serviciul de probațiune, la datele fixate de acesta;
- b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile, precum și întoarcerea;
- d) să comunice schimbarea locului de muncă;
- e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

Se poate observa din lectura acestui calup de măsuri de supraveghere că ele vizează legătura strânsă și comunicarea care trebuie să existe în concepția legiuitorului între infractor și consilierul de probațiune desemnat pe perioada celor 2 ani. Se consideră că numai o astfel de legătură personală cu consilierul de probațiune este în măsură să contribuie la resocializarea infractorului și îndreptarea lui.

6.2. Obligațiile ce pot fi impuse de instanță

Potrivit art. 85 alin. (2) C. pen., instanța poate impune persoanei față de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei să execute una sau mai multe dintre următoarele obligații:

- a) să urmeze un curs de pregătire școlară ori de calificare profesională;
- b) să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității, pe o perioadă cuprinsă între 30 și 60 de zile, în condițiile stabilite de instanță, afară de cazul în care, din cauza stării de sănătate, persoana nu poate presta această muncă. Numărul zilnic de ore se stabilește prin legea de executare a pedepselor.

Munca neremunerată în folosul comunității se execută într-un interval de cel mult 6 luni de la data începerii prestării muncii.

În cazul persoanelor supravegheate care desfășoară o activitate remunerată sau urmează cursul de învățământ de calificare profesională, durata muncii prestate în aceeași zi calendaristică poate fi de maxim 2 ore. La solicitarea persoanei supravegheate, durata muncii prestate poate fi prelungită de consilierul de probațiune cu până la 2 ore de muncă. În zilele nelucrătoare sau în cazul persoanelor care nu desfășoară activitate remunerată ori nu urmează cursul de învățământ sau de calificare profesională, durata muncii prestate într-o zi calendaristică nu poate depăși 8 ore. Două ore de activitate prestată efectiv echivalează cu o zi de muncă.

c) să frecventeze unul sau mai multe programe de reintegrare socială derulate de către serviciul de probațiune sau organizate în colaborare cu instituții din comunitate;

d) să se supună măsurilor de control, tratament sau îngrijire medicală;

e) să nu comunice cu victima sau cu membrii de familie ai acesteia, cu persoanele cu care a comis infracțiunea sau cu alte persoane, stabilite de instanță, ori să nu se apropie de acestea;

f) să nu se afle în anumite locuri sau la anumite manifestări sportive, culturale ori la alte adunări publice, stabilite de instanță;

g) să nu conducă anumite vehicule stabilite de instanță;

h) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nicio categorie de arme;

i) să nu părăsească teritoriul României fără acordul instanței;

j) să nu ocupe sau să nu exercite funcția, profesia, meseria ori activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii.

Din lectura acestor obligații se poate observa că cele prevăzute la lit. a)-d) sunt obligații prin care instanța urmărește îndreptarea infractorului, integrarea sa socială și profesională și înlăturarea condițiilor care au favorizat săvârșirea infracțiunii, iar cele prevăzute la lit. e)-j) au un caracter prohibitiv pentru acesta, în vederea prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni.

Potrivit alin. (3) al art. 85 C. pen., pentru stabilirea obligației privind prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității, instanța este obligată să consulte informațiile puse la dispoziție periodic de către serviciul de probațiune cu privire la posibilitățile concrete de executare existente la nivelul serviciului de probațiune și la nivelul instituțiilor din comunitate. Potrivit alin. (4) al art. 85 C. pen., când stabilește obligația prevăzută la alin. (2) lit. e)-g), instanța individualizează în concret conținutul acestor obligații, ținând seama de împrejurările cauzei.

Potrivit alin. (5) al art. 85, persoana supravegheată trebuie să îndeplinească integral obligațiile civile stabilite prin hotărâre, cel mai târziu cu trei luni înainte de expirarea termenului de supraveghere.

§7. Supravegherea

În cazul dispunerii amânării aplicării pedepsei, judecătorul delegat cu executarea transmite o copie de pe hotărârea instanței serviciului de probațiune, cu mențiunea că toate măsurile de supraveghere prevăzute la art. 85 alin. (1) C. pen. se execută integral potrivit legii. În situația în care instanța a stabilit în sarcina persoanei față de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei una sau mai multe dintre obligațiile prevăzute la art. 85 alin. (2) C. pen., judecătorul delegat cu executarea comunică o copie de pe dispozitivul hotărârii și unor instituții competente să le pună în executare. De exemplu, măsura dispusă față de infractor pe perioada de supraveghere, să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nicio categorie de arme, se realizează prin trimiterea unei copii de pe dispozitivul hotărârii la Inspectoratul Județean de Poliție în a cărui circumscripție își are domiciliul condamnatul, sau, dacă este cazul, Inspectoratului Județean de Poliție de pe raza căruia își are locuința condamnatul; pentru interzicerea pe perioada supravegherii a exercițiului dreptului de a conduce anumite vehicule stabilite de instanță, comunicarea copiei de pe dispozitivul hotărârii se trimite Inspectoratului

Județean de Poliție în a cărei circumscripție își are domiciliu condamnatul, sau dacă este cazul, Inspectoratului Județean de Poliție pe raza căruia își are acesta locuința; pentru interzicerea exercitării dreptului de a părăsi România pe perioada de supraveghere, copia de pe dispozitivul hotărârii se trimite la Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, Direcția Generală de Pașapoarte, ș.a.m.d.

Supravegherea executării obligațiilor prevăzute în art. 85 alin. (2) lit. a)-c) și alin. (5) C. pen. se face de serviciul de probațiune. Verificarea modului de îndeplinire a obligațiilor prevăzute în art. 85 alin. (2) lit. d)-j) C. pen. se face de organele abilitate, care vor sesiza serviciul de probațiune cu privire la orice încălcare a acestora. Potrivit Codului penal, art. 86 alin. (3), Serviciul de probațiune va lua măsurile necesare pentru a asigura executarea obligațiilor prevăzute în art. 85 alin. (2) lit. a)-d) C. pen., într-un termen cât mai scurt de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

Pe durata termenului de supraveghere, serviciul de probațiune are obligația să sesizeze instanța, în conformitate cu art. 86 alin. (4) C. pen., dacă:

- a) au intervenit motive care justifică fie modificarea obligațiilor impuse de instanță, fie încetarea executării unora dintre acestea;
- b) persoana supravegheată nu respectă măsurile de supraveghere sau nu execută, în condițiile stabilite, obligațiile ce îi revin;
- c) persoana supravegheată nu a îndeplinit obligațiile civile stabilite prin hotărâre, cel mai târziu cu 3 luni înainte de expirarea termenului de supraveghere.

§8. Modificarea sau încetarea obligațiilor

În situația în care, pe parcursul termenului de supraveghere, consilierul de probațiune constată că se impune modificarea conținutului unora dintre obligațiile stabilite în sarcina persoanei supravegheate, impunerea unor noi obligații sau încetarea executării unora dintre cele dispuse, **sesizează instanța de executare**. Sesizarea instanței poate fi făcută și de către judecătorul delegat cu executarea, la cererea persoanei supravegheate sau a persoanei vătămate, după consultarea raportului întocmit de consilierul de probațiune.

După primirea sesizării, instanța verifică dacă pe parcursul termenului de supraveghere au intervenit într-adevăr motive serioase care justifică fie impunerea unor noi obligații, fie sporirea sau diminuarea condițiilor de executare a celor existente, aceasta **dispune modificarea obligațiilor** în mod corespunzător, pentru a asigura persoanei supravegheate șanse sporite de îndreptare.

Potrivit art. 87 alin. (2) C. pen., **instanța dispune încetarea** executării unora dintre obligațiile pe care le-a impus, atunci când apreciază că menținerea acestora nu mai este necesară.

§9. Revocarea amânării aplicării pedepsei

Este reglementată prin prevederile art. 88 C. pen. Potrivit acestora, instituția revocării amânării aplicării pedepsei este atât obligatorie pentru instanță în condițiile stabilite de lege, dar poate fi și facultativă.